

vi har mange stakkels sindssyge Mennesker, der venter paa Plads i Hospitaler og paa Anstalter. Vore Sindssygehospitalet har længe været overfyldte, og det er utilbørligt i Længden at belaste vore kommunale Sygehuse med den Opgave, som ellers ikke er deres, i længere Tid at huse sindssyge. Dette Spørgsmaal har Medicinalkommissionen beskæftiget sig med, og da man i sin Tid vedtog Bevillingen til det sidst opførte Sindssygehospital i Nykøbing S., blev der, saa vidt jeg husker, om ikke krævet saa udtalt Ønske om, at det næste Sindssygehospital, der maatte blive at opføre, kom til at ligge i det sydlige Jylland. Man har derfor med Rette i Vamdrup henvendt sin Opmærksomhed paa dette Felt. Allerede for længere Tid siden har man henvendt sig til den høje Regering, idet der er indsendt et Andragende fra Organisationer i Vamdrup, fra Sogneraad og Handels- og Haandværkerforeninger med Anmodning om, at man, naar man atter skulde til at opføre et Sindssygehospital, vilde tage Hensyn til Vamdrup. Foruden den Pladsmangel, der allerede er herhjemme, vil det sikkert vise sig, naar Genforeningen har fundet Sted, at man kommer til at tage et meget stort Kontingent af sindssyge nede fra Sindssygeanstalten i Slesvig — jeg har hørt nævne et Tal af 400 à 500 —, det er selvfølgelig afhængigt af, hvor Grænsen kommer til at falde. Det vil yderligere forøge Pladsmangelen, og jeg vilde tro, at man vil søge hurtigst muligt at fremsætte Forslag om Opførelse af et nyt Sindssygehospital. Jeg tror, Vamdrup kan byde gunstige Betingelser. Der er et frit Opland, hvor man let kan faa det fornødne Areal, der er gode Omgivelser, og, hvad der sikkert er det aller mest nødvendige for Anlægget af et saadant Hospital, jeg tror, der er rigeligt med Vand. Men det vil man i alt Fald kunne sikre sig ved Undersøgelser i Forvejen. Jeg har ikke Lov til at give Tilsgagn om noget direkte Tilskud fra Vamdrups Side — Sagen ligger jo heller ikke for i Form af Forslag endnu —, men jeg vil tro, at den Dag, Sagen skal gennemføres, vil man, hvis det kun beror paa det, fra Vamdrups Side strække sig efter Evne. Jeg vil, som sagt, gerne appellere til Bevillingsmyndighederne, Regering og Rigsdag, at de, naar denne Sag kommer frem, vil tage Forholdene i Vamdrup under velvillig Overvejelse. Der trænges til Hjælp, og der vil sikkert komme til at trænges til stor Hjælp. Jeg skal nævne

som en Betingelse, der ogsaa kunde have nogen Fordel, at Staten allerede i Vamdrup har lagt en Række Tjenesteboliger, udmærkede Villaer, som ved Grænseflytningen sikkert vil blive ledige alle sammen.

Dernæst er der et andet Spørgsmaal, jeg vil berøre, og som ogsaa nærmest vedrører de nuværende Grænseforhold. Det er Grænsegendarmeriet. Man vil maaske sige, at det er et lille Spørgsmaal at beskæftige sig med. Det er det imidlertid ikke. Jeg skal søge at paavise, hvilken Betydning det har at have et godt Grænsegendarmeri, men jeg vil gerne først have Lov til ganske kort at berøre Udviklingen af Grænsegendarmeriet.

Vi havde her i Rigsdagen i 1910—11 et Forslag om Grænsegendarmeriet. Der blev paa Grundlag af dette Forslag vedtaget en Lov, som man kaldte en ideel Lov. Den var nemlig ideel paa den Maade, at den, foruden at skaffe en ret væsentlig Forbedring af Gendarmeriets Lønninger, skaffede Staten en Besparelse af 35 000 Kr. Det er den Slags Love, som vi ikke faar mange af. Naar man skal forbedre nogens Kaar, kræver det som Regel Penge af Statskassen, i Stedet for at det her har givet Penge i Statskassen. Grænsegendarmeriet bestod den Gang af 126 Mand; man mente, det var forsvarligt at begrænse Korpset til det mindst mulige, og man blev enig om at gaa ned til 100 Mand og tillige, dersom det var gørligt, at komme af med det dyre Hestehold, man havde. Man forsøgte sig med en Overgang fra den almindelige danske Hest, som man mente var for dyr at fodre, til islandske Heste, men det førte ikke til det tilsigtede Resultat; man var hurtig klar over, at det duede ikke. Jeg vil for øvrigt bemærke, at da Hestene som Regel bruges til Inspektion, er det vanskeligt at bruge dem paa en stor Del af den nuværende Grænse. Den Egn, hvor jeg bor, umiddelbart ved Grænsen, bestaar for en stor Del af Moser og Sumpe, hvor det er ganske umuligt for Inspektionen at færdes til Hest, saa at Folkene, naar de skal inspicere, maa lade deres Heste staa hjemme.

Jeg skal ikke røre ret meget ved den midlertidige Forøgelse af Korpset, som har været nødvendig under Krigen. Korpsets Størrelse er i nogen Maade afhængig af Grænsens Længde, og jeg vil antage, at naar man ved, hvor lang den nye Grænse bliver, vil man komme med Forslag til en Reform af Grænsegendarmeriet.